

РЕШЕНИЕ № 49

гр. София, 19 март 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми януари две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. ЕЛЕНА АВДЕВА

2. БИЛЯНА ЧОЧЕВА

при участието на секретар Кр.Павлова

и в присъствието на прокурора Явор Гебов

изслуша докладваното от съдията Елена Авдева

дело № 3050 / 2011 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 349, ал.1 от НПК по протест на Й. С. - зам.апелативен прокурор в Апелативна прокуратура – София против присъда № 33 от 10.11.2011 г. по внохд № 638/2011 г. по описа на Софийския апелативен съд, наказателна колегия, първи състав.

В протеста се сочи, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена в противоречие на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Изтъква се, че съдът не е имал основание да откаже кредит на доверие на данните в показанията на анонимните свидетели и подкрепящата ги информация в разпечатките за проведени телефонни разговори в нощта на престъплението. В заключение се цитира неспазване на принципното задължение по чл. 14 от НПК за изграждане на вътрешното убеждение на съда на базата на обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата и се отправя искане за отмяна на присъдата и ново разглеждане на делото.

В съдебното заседание пред касационната инстанция участващият прокурор от Върховната касационна прокуратура не поддържа протеста. Заявява, че не са събрани убедителни доказателства относно основния факт на доказване, а косвените доказателства и противоречивите гласни доказателствени източници водят до предположения, но не и до изводи за несъмнена доказаност на обвинението.

Защитниците на подсъдимите, както и лично подсъдимият К. Б. пледират срещу основателността на протеста.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

Делото се разглежда за трети път от касационната инстанция.

С присъда № 49 от 04.12.2008 г. по нохд № 205/2005 г. Софийският окръжен съд признал подсъдимите Е. Д.М., Е.Д.М. и К. Н. Б. за виновни в извършване на престъпления по чл. 198, ал.1, вр. с чл. 20, ал.2 от НК и по чл. 116, ал.2, във вр. с ал.1, т.6 и вр. с чл.115 и чл.20, ал.2 и чл. 18, ал.2 от НК, като на основание чл. 23 от НК наложил на всеки от тях наказание лишаване от свобода за срок от дванадесет години при първоначален строг режим на изтърпяване. С присъда по внохд № 306/2009 г. Софийският апелативен съд отменил

първоинстанционната присъда и оправдал подсъдимите. Тази присъда била отменена с решение на Върховния касационен съд по наказателно дело № 653/2009 г. и делото върнато за ново разглеждане от въззивната инстанция. При второто разглеждане Софийският апелативен съд с присъда по внохд № 182/2010 г. отново отменил присъдата на Софийския окръжен съд и оправдал подсъдимите. И този въззивен акт бил отменен от състав на Върховния касационен съд по наказателно дело № 1112/2011 г., а делото върнато за ново разглеждане с указания за ново обсъждане на доказателствените средства при спазване на правилата на чл. 13 и чл. 14 от НПК.

След третото въззивно производство Софийският апелативен съд с присъда № 33/11 от 10.11.2011 г. по внохд № 638/2011 г. отменил първоинстанционната присъда и постановил нова, с която изцяло оправдал тримата подсъдими по повдигнатите им обвинения.

Протестът срещу така постановения въззивен акт е неоснователен по следните съображения:

Въззивният съдебен състав съобразил процесуалната си дейност с изводите в отменителното решение на Върховния касационен съд. В рамките на проведеното съдебно следствие съдът разпитал отново свидетелите А., П., Т., К., Я., С., прочел показанията на свидетелката М. М. и изслушал експертите по балистична експертиза и по комплексна телекомуникационна експертиза. Изискани били справки за собствеността на имот в кв.Кр. и приложен нов превод на разпита по делегация на пострадалия свидетел З.

По този начин последният въззивен състав не само спазил прецизно разпоредбата на чл.335, ал.1, т.3 от НПК, съобразявайки задължителните указания на касационната инстанция, но и изчерпал всички възможности на съдебното дирене за разширяване на доказателствената съвкупност относно основния факт на доказване.

Извършената проверка на събрания доказателствен материал се отличава с процесуална екзактност, несъвместима с твърденията в протеста за превратно възприемане и липса на обективност.

На първо място в атакувания съдебен акт подробно и убедително са изложени съображенията, поради които апелативният съдебен състав не приема показанията на анонимните свидетели, дадени на досъдебното производство, за достоверен и правдив източник на факти относно инкриминираната престъпна дейност. Информацията, съобщена от всеки от свидетелите при поредицата от разпити, е ценена съобразно вътрешната ѝ непротиворечивост, логичност, последователност и връзка с останалите доказателства. Съдът съобразил косвения характер на тези гласни доказателствени средства и много задълбочено изследвал връзката им с останалите доказателства по делото. При извършения прецизен разбор не е пропуснат нито един детайл от разказите на посочените в протеста лица - свидетели под идентификационни номера 1, 3, 4 и 6. С изключение на свидетеля с номер 4 / чиито показания са приобщени по реда на чл. 281 от НПК от първоинстанционния съд / останалите са разпитани от съдебните състави, пред които депозирали показания, категорично разминаващи се с тези от досъдебното производство. За да разреши това противоречие въззивният съд отделил значителен ресурс в търсене на данни, подкрепящи различните версии, но се изправил пред явна алогичност на част от съобщените в досъдебната фаза обстоятелства.

Така свидетелят с идентификационен номер 3 не дал разумно обяснение защо било нужно подсъдимият Е. М. да му звъни всеки път, когато изкарвал кола от незаклучващ се гараж, но не и когато я прибирал обратно, и кое го е накарало да запомни и точно да възстанови два месеца по-късно само една дата, относима към инкриминираната дейност.

Свидателят с идентификационен номер 4 заявил, че подсъдимите М. му наели квартира на ул."Г.Б." № .. и в гаража към нея държали черно „БМВ“, черни дрехи, ръкавици и оръжие. При извършеното претърсване в имота не били открити изобличаващи вещи, но въззивният съд не се задоволил единствено с коментара на това обстоятелство, а задълбочил диреното си за проверка на достоверността на показанията на свидетеля. Той обсъдил показанията на свидетелката М. М. и поискал справки от данъчната служба в Община „К.“ и от Агенцията по геодезия и кадастър относно собствеността на имота на ул." Г.Б.№От тях констатирал, че посоченият от свидетеля имот е пустеещ и необитаем, собственици са общината и лицето С. П., починал през 1981 г. При тези данни въззивният съд логично заключил, че обсъжданите показания не могат да бъдат безрезервно кредитирани поради липсата на други достоверни източници и недоказаната връзка на анонимния свидетел с посочения имот.

Следващият свидетел с идентификационен номер 1 свидетелствал за същите компрометиращи вещи – черно „БМВ“, шапки и ръкавици, но този път във вила на язовир „Бебреш“. И неговите показания не намерили

подкрепя при претърсване на обекта , но пък били установени данни за зависимост на свидетеля към алкохола и за упражнен полицейски натиск /според свидетелката Ст./.

С особена прецизност съдът обсъдил показанията на анонимния свидетел № 6, разпитван два пъти на досъдебното производство, при което отписал две версии за срещата си с подсъдимите в деня на престъплението. В атакуваната присъда подробно са отбелязани различията между тях , както и вътрешните противоречия в последния разказ, основно разколебаващи достоверността му.

Обективността на показанията на свидетелите от досъдебното производство въззивната инстанция обсъдила и в светлината на информацията, съдържаща се във веществените доказателствени средства, създадени чрез използване на специални разузнавателни средства – подслушани телефонни разговори по подсъдимия Е. М. с част от тези свидетели от следствения арест, в които последните посочили причините за депозираните показания, от които по-късно се отrekli.

Въззивният съд отбелязал и факта, че т.нар.анонимни свидетели свидетелствали на досъдебното производство за възприятия от период, в част от случаите отдалечен с години от датата на инкриминираното деяние. С този аргумент той допълнил разсъжденията си за необективност и недостоверност на обсъжданите доказателствени средства.

На второ място несподелими са и оплакванията в протеста за процесуални грешки, допуснати от съда, при обсъждане на доказателствата, свързани с притежаваните от подсъдимите и свидетелите телефонни апарати и проведените с тях телефонни разговори и локализацията им в нощта на престъплението. Касационната проверка разкрива подробен, добросъвестен и логически неуязвим анализ на всички изброени от прокурора доказателствени източници. Цитираната разпечатка на М-тел с данните за местонахождението на клетките на мобилния оператор в местността Витиня не подкрепя по несъмнен начин извода, че подсъдимият Ев. М. е използвал в нощта на престъплението телефонен апарат с ИМЕИ и номер по описания в обвинителния акт маршрут. Апелативният съд противопоставил на становището на обвинението няколко безспорни обстоятелства – телефонният апарат не бил намерен , нито един от свидетелите не се ангажира с целия му номер, ограничавайки се между една до три цифри, кореспондиращият номер на проведените разговори, който първата инстанция свързва със свидетеля Ал., всъщност бил регистриран на името на свидетелката Ю. С. К. и използван от майка ѝ – свидетелката С. Я. Двете отричан всякакво познанство с подсъдимите, загуба или преотстъпване на номера.Единственото обстоятелство , насочващо към връзка между използвания апарат и подсъдимия Е. М., е коректно посочено на стр.23 от мотивите на присъдата.Няколко дни след престъплението от този апарат е активирана СИМ карта на името на Е.М., но този факт не е достатъчен за заключението , че същото лице е държало апарата и в нощта на престъплението. Както точно е отбелязала предходната инстанция той обуславя само подозрението , че Е. М. е ползвал мобилен номер и се е намирал в обхвата на клетките на мобилния оператор в местността Витиня. Това предположение е недостатъчно за признаване на подсъдимите за виновни по повдигнатите им обвинения, че са ограбили пострадалите З. и П. и са направили опит да убият пострадалия Г. Р. Ограниченият обем косвени доказателства не води до единствено възможно заключение за авторството на деянието в очертанията от обвинителния акт параметри.

В отговор на протеста настоящият състав споделя констатацията на предходната инстанция, че преки доказателства, установяващи участието на обвиняемите в инкриминираните деяния , няма. При разследването не са открити автомобили, оръжието, средствата за връзка и маскировка на нападателите, не са иззети биологични или дактилоскопни следи, водещи към тях. Лицата им не са възприети от пострадалите, а полицейските служители, участващи в акцията, не успели да видят номера на колата на извършителите и изразяват колебания за цвета и модела ѝ.

Събраните по делото доказателства не постигат степента на несъмненост на обвинението, въздигната от чл.303, ал.2 от НПК като основен критерий за постановяване на осъдителна присъда, поради което законосъобразно подсъдимите са оправдани.

В заключение се налага обобщението, че мотивите към оправдателната присъда на апелативния съд не съдържат логически и правни грешки, които да се квалифицират като касационни основания по чл.348 , ал.1 , т.1 и т.2 от НПК.

По изложените съображения и на основание чл.354, ал.1 , т.1 НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 33 от 10.11.2011 г. по внохд № 638/2011 г. по описа на Софийския апелативен съд, наказателна колегия, първи състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]